

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Улица Устаничка број 29
К-По₂-51/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
12. априла 2012. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Утврђује се да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,**
- **окривљени Поповић Сретен и**
- **окривљени Стојановић Милош са**
- **браниоцем адвокатом Божом Прелевићем.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни да држимо данас главни претрес?

На сагласан предлог странака суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте колега Прелевићу најавили за данас да ће се окривљени изјаснити поводом измене оптужнице. Кратко ће бити. Добро. Пошто сми ми прошли пут објавили да је главни претрес односно доказни поступак завршен, морамо да ставимо ван снаге то решење ако буде изјашњења у том смислу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

СТАВЉА СЕ ВАН СНАГЕ решење којим је објављено да је доказни поступак завршен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па имајући у виду да су окривљени најавили допуну одбране по измененој оптужници од 05.04. дају реч окривљеном Поповићу. Изволите.

ИЗНОШЕЊЕ ОДБРАНЕ

ОКРИВЉЕНИ ПОПОВИЋ СРЕТЕН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Поштовани председниче већа, поштовани чланови већа, поштовани суде, у оптужници коју сам добио сада, задња која је, већ четврта по реду мислим, хтео би само на неке ствари да укажем. Да ли су и даље то неке граматичке грешке или је то уствари ја бих пре рекао да је то чињенично и право стање. Каже у почетку у првом пасусу „у првој половини јула 1999. године у контексту у близкој вези са оружаним сукобом између оружаних снага Савезне Републике Југославије”, да би после у другом пасусу „који сукоб је трајао закључно са 26. јуни 1999. године”. 26. јуни, а после 26. јуна иде јули, значи некако ми ту никако не улази, да ли је сада то ратни злочин или није ратни злочин.

Онда у четвртом пасусу пише „умишљајно помогне“. Не знам како смо ми то умишљајно могли да помогнемо ако смо извршавали наређење непосредног старешине односно претпостављеног, другог по хијерархији у МУП, значи ми смо требали да извршимо његова наређења.

На другој страни у првом пасусу, само да видим, у петом реду „не објашњавајући им разлоге задржавања, њихов статус, нити даљу њихову судбину и не поштујући одредбе члана 25”, како да ја њима објашњавам зашто сам их узео и шта сам узео када ја нисам ни знао уопште зашто су они били ни због чега су били у затвору, а као доказ свега тога службена белешка од 26.06.1999. године сачињена од стране, она се налази у документи – Д1 страна 20б и страна 20в, сачињена од начелника мајора Лутовца Машана и мајора Костић Звонка, само моменат, ја се само мало извињавам, добро знамо садржину ове службене белешке где су они приликом заустављања на контролном пункту у Мердару, у Рудару значи заустављени и приведени ради обављања информативног разговора. А ~~Душан Михаиловић~~ у задњем пасусу своје службене белешке каже „након обављеног информативног разговора, а пре свега због чињенице да лица браћа Битићи поседују извесна документа са фотографијама у униформи и тако даље, и тако даље, као и метални, иста су предата у даљу надлежност РДБ - Служби државне безбедности у Прокупљу са предметима пронађеним код лица“. А депеша СУП Прокупље сутрадан поднета Министарству унутрашњих послова сачињена 27.06.1999. године број 0526-26-1/99, ово морам да нађем, каже „Агрон и Мехмед поседују документа издата на њихова имена од стране Сталне мисије Албаније при ОУН, издата дана 09.04.1999. године са роком важења до 09.04.2000. године, а документа се односе на путовања предметних лица из УС у Албанију и обратно. Њихов брат Илија изјављује да такође, поседује идентичан документ као и његова браћа, али да му је исти као и сва њихова три пасоша одузета од стране припадника УЧК у Приштини дана 26.06.1999. године на путу од Призрена ка Подујеву“. Каже „са америчким пасошима по њиховим изјавама и наведеним документима

именовани су допутовали у Тирану дана 17.04.1999. године. У Тирани су наводно становали у изнајмљеној приватној соби све до 22.06.1999. године када су са избегличким конвојем у тракторској приколици прешли албанско-југословенску границу у близини албанског места Кукс, није им познат гранични прелаз на територији СРЈ и са избегличким конвојем стигли у Призрен”. „Свим наведеним детаљима”, даље у депеши пише, „о свим наведеним детаљима одмах је обавештена и РДБ Прокупље, то је Служба државне безбедности у Прокупље која је након обављених разговора са предметним лицима констатовала да исти нису интересантни са аспекта РДБ. Сходно наведеном обавештавамо вас да ће предметна лица бити задржана до покретања прекршајног поступка пред општинским органом за прекршаје СО Куршумлија дана 27.06.1999. године због почињеног прекршаја из члана 106 став 1 тачка 4 Закона о кретању и боравку странаца. Молимо вашу сагласност за подношење прекршајне пријаве”, и тако даље. Дана 23.02.2001. године од стране [REDACTED]

[REDACTED] достављен је одговор на акт број 24-00-108 од 2001-12 од 16.02.2001. године. У том прилогу је достављена кривична пријава од стране мајке погинулих и онда је Министарству правде и локалној самоуправи за извршење заводских санкција послao допис следећи: општински орган за прекршаје у Куршумлији решењем УП број 679/99 од 27.06. изрекао им је казну затвора у трајању од 15 дана на основу члана 106 став 1 тачке 4 Закона о кретању и боравку странаца. Актом број 021-737/99 од 28.06.1999. године известио је Министарство правде Републике Србије и Савезно министарство правде иностраних послова СРЈ о лишавању слободе страних државаљана, не заробљавању него о лишавању слободе. „На дан пуштања прекршајно кажњених лица”, ово износи у свом допису, „на дан пуштања прекршајно кажњених лица 08.07.1999. године из Окружног затвора у Прокупљу, негде око 09:00 часова управника Окружног затвора позвао је [REDACTED]

[REDACTED] потпуковник Милош Вучковић и саопштио му да ће доћи неки људи из МУП у времену од 12:00 до 13:00 часова да преузму прекршајно кажњена лица. Исту најаву о преузимању осуђених лица начелник одељења полиције [REDACTED] пренео је шефу службе обезбеђења у Окружном затвору у Прокупљу, надзорнику [REDACTED]. Око 12:00 часова стражар на капији Окружног затвора обавестио је да су службена лица МУП дошла да преузму прекршајно кажњена лица”. Идемо даље, само још ово, извињавам се што вам одузим време, али, према напред изнетим чињеницама, задњи пасус овог дописа, „предлажемо да се подаци о томе ко их је преузео, у ком правцу су одведени и коме су предати, службено траже од [REDACTED], пуковника [REDACTED] и [REDACTED] у [REDACTED] потпуковника [REDACTED] и [REDACTED] да [REDACTED]”. Овде нема нигде ни Милоша Стојановића нити Сретена Поповића, али их има овде на овој клупи.

Ја се мало извињавам рано сам јутрос пошао, па сам мало и узрујан. Даље у оптужници шта нам овде јавно тужилаштво „до 09.07.1999. године када их је оптужени Поповић Сретен касно те ноћи предао НН припадницима МУП

Републике Србије који су оштећене везали жицом и тако везане угурали у службено возило”, ја то ниједног тренутка нисам рекао, ниједног тренутка нисам то видео нити је једног тренутка то доказано овде. Да би на крају каже „у којој су близини усред ноћи”, каже „Поповић Сретен изводећи оштећене из просторије у којој су били затворени у сред ноћи и предајући им жицом везаних руку”. Горе су их НН лица, којима сам ја предао, везали жицом, а овде сам их ја, значи фактички ако овде каже ја сам их везао и предао их, нема неко ко, овде су штампарске грешке или истина, а истина је сигурно да није тако.

И друго, никада није доказано и није тачно, значи Милош Стојановић када је бели „Пајер” дошао у Петрово Село, ја сам, он је његов задатак извршио преузимајући их из СУП Прокупље и пропративши их до Наставног центра односно у наставни камп у Петрово Село. Његов задатак је ту завршен и он је од тог дана и отишао. Није више ни долазио до тек тамо августа месеца када је била обука за нас за инструкторе, а не за припаднике, тако да нема везе никакве са Милошем Стојановићем око тога. Не могу више да и немам шта више да кажем, све је до сада речено у свим садашњим изјавама и питањима и то, али ово сам хтео то само да кажем, знам да нисам крив, поново кажем да руке моје и његове нису, што се тиче тога чисте су, а ко је радио и ко је то извршио то је на СУП, на тужилаштву, па они нека даље раде, али берем нека нас оставе на мир у више. Не може више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви остајете при досадашњим одбранама и допуњавате?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Све до сада што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да сте се узбудили мало.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па не могу, од 6 јуче сам долазио у Београд, па данас, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете одговарате на питања евентуално ако.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Моћи ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Прелевићу.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Бранилац окривљеног адвокат Божо Прелевић. Да ли сте критичном приликом када сте, када су оштећени изашли из затвора у Прокупљу па до предаје, ваше предаје тих лица како сте то описали, знали какав је статус та три лица?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, нисам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте имали било какав наговештај да се ради о ратним заробљеницима?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су они, како су они лишени слободе, да ли су они заробљени или лишени слободе?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ми смо их из затвора преузели, нисмо их ни лишили, нисмо их ни заробили. Ми смо само преузели, управо мало пре говори службена белешка и допис према Министарству правде.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли сте видели било какву документацију која би говорила да су они ратни заробљеници?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је генерал [REDACTED] прво покушао да добије генерала Горана Радосављевића?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Он је тражио генерала, заправо тада је био потпуковник, [REDACTED].

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је познато зашто је Вама издао ту наредбу?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па зато што није био он ту, ја сам се нашао, боље да нисам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зашто сте примили та лица без писменог акта?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Били смо у новембру месецу мислим горе на увиђају у Петровом Селу, председник већа је баш био ту и тужилац је био када сам питао нашег оног начелника центра да ли је он добио некакав допис о доласку нас и о вршењу увиђаја, не, само је добио телефоном. Рекао је тамо да не може, веома су тешки услови да може да се стиже било какав допис, него се завршава телефоном и факсом. И нормално је, није мени први пут да такав задатак примим, него сам примао и раније.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте имали некакву сумњу обзиром да сте телефоном примили наредбу од генерала [REDACTED]?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Како?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте имали некакву сумњу у вези легалности довођења оштећених?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Како бих могао ја да имам сумњу када примам од другог человека Министарства унутрашњих послова, па ко онда.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте имали некакву сумњу о судбини оштећених након предаје на основу телефонске наредбе?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, не ни најмање.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли сте разговарали са оштећенима?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јесам када сам их ставио у просторију доле.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су они имали некакв страх?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: На основу чега тврдите да нису имали никакв страх?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Па зато што сам разговарао са њима.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли су Вам они рекли, да ли они знају где иду?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Они су само тад били рекли да треба да буду депортовани, што је и мени било логично да треба да буду депортовани.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Кажите ми, у случају депортације ко треба да има документа о депортацији?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам и у претходној изјави рекао да сам питао Ђорђевића, генерала Ђорђевића, да ли треба нешто да пишемо, он је казао „нема потребе ништа да пишеш, све је то горе у Београду”, то је једно, а друго за депортовање лица постоји друга служба, Служба за странце, то је исто при Министарству унутрашњих послова.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Ко је, код кога треба да стоји документација, то је моје питање?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У Управи за пограничне послове и ваљда код њих или у затвору, ја не знам где.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Кажите ми ко је преузео оштећене из затвора у Прокупљу?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Лице које је возило „Пајеро”, тај је преузео.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Какав је Ваш налог био Милошу Стојановићу?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да само обезбеди, да се безбедно спроведу лица до Петровог Села.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је Ваш налог био.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не само Милошу Стојановићу, него Милош Стојановић и још двојица колега.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Ко је сместио у ту просторију оштећене?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли је неко везао жицом оштећене?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Где су оштећени отишли са колима односно са људима који су их преузели?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја сам само предао лица када ми је оно рекао колега што ми је рекао ко што сам рекао у претходној изјави, до између објекта и кампа, до пола пута предао сам лица, они су већ једно лице ставили у возило, друго и ја сам се окренуо и отишао према кампу, у канцеларију, а они су отишли према кући „Љубе домара”, у том правцу на горе.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Као што сам и рекао у претходном.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте оштећене предали егзекуторима?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, ја нисам ни знао, таман посла.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Шта значи реч егзекутор?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Извршилац убиства, онај ко стреља, шта ради не зnam, тако.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је било шта могло да вам роди сумњу да ћe они?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не. Зашто би ми када ми генерал јави да ћe да дођу лица да их преузму, да је било ко други, па да кажем, али немам разлога. Сада када видим неке ствари шта сам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви били свесни да ћete предајом тим лицима допринети њиховом трагичном крају?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, ја сам само био знаю да треба да извршим задатак и ја сам мој задатак и извршио.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Какав је, каква је улога Милоша Стојановића у предаји тих лица?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Милош тад није ни био ту. Милош Стојановић је сутрадан отишао.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је Милош Стојановић знао када ћete Ви предати лица?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да ли сте ви знали када ћете предати та лица док је Милош Стојановић био ту?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не. Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Стојановићу, имате неко питање? Тужиоче немате питања? Добро. Ја бих да Вас питам само. Све сте одговарали више пута и ово што Вас је колега Прелевић данас питао то смо већ апсолвирали, али још једном да утврдимо. Само да вас питам око ове постельине. Стављено је на терет да нисте, да сте их ставили у просторију без основних хигијенских и здравствених услова, санитарних уређаја и лежајева и постельине. Причали сте за лежајеве, да сте направили од дасака импровизоване лежајеве, али шта је са овом постельином, јесте имали неку постельину уопште да им дате?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја ћу морати опет мало на овај начин да одговорим, били смо сви горе као, видели сте онај објекат који није, који је од кад центар не ради какав је био, он има најмање 100 кревета и сваки кревет има по 3 ћебета и ја сам из тих просторија узео и однео доле по 3 ћебета, тако да су имали. Видео сам да има чвор, видео сам да има ова за канализацију, ја сам их ту управо због тога што сам био сам у кампу, ја сам их због тога ставио ту. А што се тиче осветљености и ово, ми смо били у новембру, у зимском периоду није битно, тамо, на сликама се види колико је суво, колико је светло и колико је прозрачна просторија, а замислите онда каква је била у пролећу, у лето, заправо то је било да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад нисам Вас разумео за постельину?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Дао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дали сте постельину?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, да. По 3 ћебета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то је, постельина је друго, ћебе је ћебе.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, не, ћебе, ћебе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђебе, то значи, нисмо се разумели.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Три ћебета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо се разумели, да, значи ћебад, а да ли су ови људи који долазе на обуку имали постельину на оним својим креветима?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: То је после „[REDACTED]”, јер то се носило доле у вешерај у Кладову и онда тад је све било однето доле у вешерај у Кладову да се опере и онда тек сутрадан је донео домар, тако да нисам могао ни да им дам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том тренутку кад су дошли није ни било постельине чак ни за полазнике?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То хоћете да кажете?

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, ако немате више шта да додате, изволите Стојановићу. Ја Вам се захваљујем.

ОКРИВЉЕНИ СТОЈАНОВИЋ МИЛОШ

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нешто да додате?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, имам кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Остајем при одбрани коју сам изнео раније, с тим што бих је само нешто допунио, с обзиром да ми тужиоц ставља на терет да сам ја превезао те људе ја. Прво и прво ја нисам превезао никога, нити моје колеге које су биле са мном. Наш задатак је био да дамо пратњу возило које транспортује лица што смо ми и учинили. Лица су стигла безбедно у Петровом Селу и није им фалила длака с главе, ни једно њихово право није било угрожено. Бело возило „Пајеро“ полицијско са полицајцем за воланом их је транспортовало и ми смо само давали пратњу. Никаква лица ја и моје колеге који су били упућени на задатку нисмо затворили. Лица је затворио Поповић Сретен, а и о томе не могу причати ништа. Могу рећи што се тиче те просторије онда кад сам ја отишао касније горе у којој су лица била смештена, а мислим да су била у тој, колико сам могао да схватим током поступка, да та просторија је најсувља просторија од свих просторија које имамо горе. У тој просторији ми смо држали и постельину и ћебад и делове униформе, само из тог разлога, та вода горе је била за пиће, а припадници који су долазили горе на обуку више нису имали постельину него што су је имали. Значи, та постельина оде на прање у Каракашу доле на прање, док се она опере потраје пар дана и ово. Ми и данас, господине председавајући, не користимо постельину кад идемо на терен, већ спавамо у врећама, али је имало, било је постельине. Кад сам ја отишао горе, то је можда било онако неких месец, месец и по дана, можда и више, у тој просторији је било ћебади и било је јастука, у тој просторији. Ниједно лице нисам везивао жицом, нити сам био присутан ту, нити знам када су та лица предата и када су та лица отишла из Петровог Села. Мој задатак, задатак мојих колега је био пратња возила које транспортује лица и апсолутно ништа друго. Оног момента кад је цип „Пајеро“ ушао у круг објекта у Петровом Селу мој задатак се завршио и задатак мојих колега. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Бранилац окривљених. Изволите.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја ћу имати слична питања обзиром да је то неки налог Вишег суда. Да ли сте Ви у моменту доласка у Прокупље и све након предаје тих лица и Вашег одласка из Петровог Села знали какав статус имају оштећени?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте са њима причали?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јесам, испред затвора у Прокупљу.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате албански?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте имали, Ви сте живели где до 1999. године?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Реб... [REDACTED] 10 [REDACTED] је

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Какав сте имали однос са Албанцима?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Изузетно добар.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су Вашу имовину након 1999. чували Албанци на Косову?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Кажите ми, Ви сте већ нешто рекли, то Вас нећу питати, сад да се не понављамо. То што је Вама издата наредба телефоном усменим путем, да ли је то код Вас створило некакву сумњу у лепалност поступка који радите?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не апсолутно, зато што усмено наређење представља што и писмено. Једино нисмо у обавези да га извршимо ако представља кривично дело. Из овог наређења које сам ја добио од непосредног старешине, у овом случају Поповић Сретена, ништа није указивало на кривично дело.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зашто сте преузели та лица без писмених докумената?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Како да Вам објасним, сматрао сам да су та лица вероватно од онога од кога су потекла наређења, а ови у затвору, прво и прво нису били у обавези мени ништа да дају, могуће да су дали колеги који је транспортовао лица, зато што ја та лица нисам преuzeо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте по било чему могли закључити да се ради о ратним заробљеницима?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, ништа није указивало.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте знали због чега су они у затвору у Прокупљу?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте знали да су они прешли границу без докумената?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У том тренутку ни то?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: У том тренутку не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли су они осећали страх за сопствени интегритет кад сте причали са њима?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су они знали где иду?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам им рекао да, тада кад сам се обратио њима на албанском језику, ако се ја добро сећам, било је доста давно, ја сам им рекао да највероватније иду на депортацију и да нема потребе да се плаше, а и они сами су очекивали да иду на депортацију.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: А све је указивало на то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је након Кумановског споразума било ратних дејстава на Косову?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли Вам је било ко рекао да су та лица заробљена?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Још једном нам само кажите ко је преузео оштећене?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Преузео, оштећене је преузео полицијски службеник са белим „Пајером“ полицијских регистарских ознака.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: И он их је предао Поповић Сретену.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте били свесни да пружањем те заштите том возилу можете учинити неко зло оштећенима?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Апсолутно ништа није указивало на било какво зло.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је понашање Поповић Сретена могло да Вам укаже на евентуалну злу судбину оштећених?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, не, таман посла.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Вам је Поповић Сретен рекао зашто они долазе?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не. Поповић Сретен ми је само рекао да је наређење дошло од генерала [REDACTED], што апсолутно одједанпут склања сву могућу сумњу, сарадња два државна органа.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Која два државна органа?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Министарства унутрашњих послова и Министарства правде, упознат начелник полиције у Прокупљу, начелник Секретаријата у Прокупљу, управник затвора у Прокупљу, начелник страже у Прокупљу, начелник Управе полиције у Београду, нема никакве сумње, све је то све легално. Легална и полиција, нормални полицијски задатак.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте било коме везали руке?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, никад.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте учествовали у предаји тих лица лицима која су дошла по њих које је предао Поповић?

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Нисам учествовао, нити сам био ту.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Поповићу, да ли сте имали неко питање за Стојановића? Тужиоche? Нема питања. Ништа Стојановићу, захваљујем, можете да седнете. Ако би то било све што се тиче допуне доказног поступка, само бих питao колегу Прелевића, са претходног главног претреса онај Ваш предлог за [REDACTED]. Ми смо то разумели као неку добру услугу тужилаштву, у том смислу, није неки доказни предлог него добра услуга тужилаштву ако је заинтересовано да можете да обезбедите сведока, је ли тако?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја на томе не инсистирам. Не знам ни шта тај човек зна нити знам у ком контексту је тужилац позвао, али ми смо и до сада шта год смо могли да помогнемо ми смо суду достављали, јер окривљенима је, такође, суштински интерес да се утврди ко је ово урадио, јер би то на неки начин скинуло лагу са њих, те с тога ми то не предлажемо него само смо доставили суду односно тужиоцу, па нека суд одлучи да ли му је тај сведок потребан односно да ли тужилац остаје при том предлогу. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче тог предлога о њему је одлучено. Тужилац је повукао тај предлог, ми смо отклонили извођење тог доказа тако да у том смислу смо и већ одлучили о томе, него чисто да решимо то питање са претходног главног претреса, остало је онако на неки начин недоречено. Ако нема више предлога за допуну доказног поступка? Нема. Добро.

Како нема нових предлога за допуну доказног поступка, то суд објављује да је доказни поступак завршен.

Прелази се на

ЗАВРШНЕ РЕЧИ СТРАНАКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дају реч заменику тужиоца за ратне злочине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала Вам. У доказном поступку, на поновљеном главном претресу, те на основу доказа изведеног у претходном поступку на главном претресу утврђено је, по мишљењу тужилаштва, да су оптужени извршили кривично дело управо онако и на начин како сам то приказао у прецизирају оптужници од 05.04.2012. године. Сада ћу изнети краћу оцену доказа изведеног на главном претресу, на овом главном претресу и у претходном поступку.

У уводном делу оптужнице означио сам да се радње према оштећенима предузимају у контексту оружаног сукоба између оружаних снага Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије с једне стране и припадника наоружане војне организације Ослободилачка војска Косова, те коалиција НАТО снага са друге стране, који се одигравао на подручју АП Косова и Метохије када је отпочела офанзива НАТО снага према Савезној Републици Југославији. Дане 24. марта 1999. године НАТО је започео ваздушне нападе на циљеве у СРЈ, тада и почине оружани сукоб. Савезна Југославија је с тим у вези 23. марта Уредбом прогласила непосредну ратну опасност, а 24. марта 1999. године и ратно стање, са нападом на једну оружану страну у циљу слабљења њене борбене моћи, у циљу да се иста, снаге Савезне Републике Југославије потпуно онаеспособи и разбије, те проглашењем ратног стања оружани сукоб на Косову и Метохији прелази из фазе унутрашњег у међународни оружани сукоб. Формално-правно ратни сукоб завршава се закључно са 26. јуном 1999. године када је ступила на снагу Одлука Скупштине Савезне Републике Југославије о укидању ратног стања. Током рата 1999. године

оптужени Поповић Сретен и оптужени Стојановић Милош били су припадници Оперативно-потерних група које су формацијски припадале 124. интервентној бригади Посебних јединица полиције и то оптужени Поповић је командир Извиђачко-диверзантског вода Оперативних потерних група, а Стојановић командир Одељења истог вода. Почетком јула 1999. године оптужени Поповић и Стојановић били су и помоћници руководиоца односно координатори обуке у Наставном центру за обуку припадника полиције у Петровом Селу, тачније оптужени Поповић је био помоћник команданта обуке потпуковника ██████████ који је био командант обуке. Ове чињенице су неспорне, неспорно су утврђене и у претходном поступку. Неспорно је да су оштећени Аргон, Или и Мехмет Битићи лишени слободе од стране припадника полиције Републике Србије у близини места Рударе на дан 26.06.1999. године око 13:00 часова. Приликом хапшења код оштећених су пронађена документа издата од стране ОВК са њиховим фотографијама у униформама ОВК, три металне идентификацијоне војне плочице ОВК, фотографије у униформи, два путна листа које је издала амбасада Албаније у Сједињем Америчким Државама са њиховим фотографијама у униформи ОВК. Описани идентификациони подаци из садржине ових докумената пронађених код оштећених, као и чињеница да су оштећени комуницирали на албанском језику и да нису говорили српски јасно упућује на закључак да су сва тројица били Албанци и да су били припадници Ослободилачке војске Косова, дакле противна страна војсци Југославије и српској полицији у оружаном сукобу на простору Аутономне покрајине Косово и Метохије у моменту лишења слободе на полицијском пункту код Рудара. Због тога, по оцени тужилаштва, се има сматрати да лишење слободе оштећених од стране припадника полицијске станице Рударе има квалитет радњи заробљавања припадника непријатељских снага у смислу одредаба међународних конвенција, те да је фактички положај оштећених према утврђеним околностима конкретног случаја одговарао оном који имају ратни заробљеници у међународним оружаним сукобима, јер су заробљени управо били управо у блиској вези и у контексту са тек окончаним сукобом. Наравно да је легитимно право једне стране у сукобу да противничког војника зароби, али се од тог тренутка према том и таквом ратном заробљенику морају гарантовати одређена права предвиђена Трећом женевском конвенцијом и Допунским протоколима.

У претходном поступку и на главном претресу, у првобитном поступку или претходном поступку, несумњиво је утврђено да су оштећени били и припадници добровољачке јединице такозване „Атлантске бригаде“ која се ставила у службу ОВК и имала активног учешћа у војним акцијама на подручју Паштрика против припадника снага и припадника посебних јединица полиције чији су припадници били и оптужени. Ове чињенице суд је у претходном поступку утврдио на несумњив начин и по ставу јавне тужбе правилан је закључак претходног судског већа да оштећени имају статус ратних заробљеника у ком смислу је суд дао довољне разлоге. Својство ратних заробљеника које су оштећени имали даје им сва права која припадају ратним

заробљеницима укључујући и права на правилно и непристрасно суђење и та права и заштиту ће уживати до коначног пуштања, репатријације и поновног настањења и после завршетка оружаних сукоба као што је предвиђено у члану 75 став 6 Протокола I. С друге стране, члан 3 тачка 1а Женевске конвенције изричito забрањује да се према ратним заробљеницима врше убиства, а у тачки д) Треће конвенције изрицање и извршавање казни без претходног суђења. Овде бих споменуо и члан 2 став 2 Протокола II Женевске конвенције где је одређено наведено да и лица која су лишена слободе после сукоба уживаће заштиту сходно члану 5 и 6 до краја таквог лишавања. Протоколом II се иначе развија и допуњује члан 3 који је заједнички за Женевске конвенције, па се ове одредбе имају применити и на конкретном случају.

Такође, статус оштећених, дакле, таквог статуса оштећених, статуса ратних заробљеника били су свесни сви припадници полиције који су имали контакт са њима, почев од припадника полиције на пункту код Рудара који су их лишили слободе, полицајца који су их због прекршаја привели судији за прекршаје у Куршумлији, руководећег кадра у ОУП Прокупље, па све до руководећих људи у МУП Републике Србије, тадашњег министра унутрашњих послова, његових помоћника, чланова кабинета, генерала [REDACTED] и других. Сви су они по линији рада у Ресору јавне и државне безбедности имали сазнање о припадности оштећених непријатељској страни. Међутим, нико се од њих није обазирао на чињеницу да због статуса који имају оштећени уживају заштиту Треће женевске конвенције и да због тога припадници полиције и полицијске структуре МУП Републике Србије уопште не могу имати никакву власт над њима иако су их они заробили, нити су могли да се на било који начин баве њима у смислу даље обраде који се термин употребљава у овом поступку од стране неких сведока полицајца. Зашто? Зато што власт над ратним заробљеницима има држава односно војска Југославије која треба да их држи у заробљеништву сходно теорији међународног права. Према тада важећим војним правилима полиција је имала једино овлашћење да као учесник у оружаним сукобима изврши хапшење оштећених, што је и урадила, али била је дужна да оштећене преда војним органима, војно територијалној команди и старешини најближе јединице и без одлагања обавести о њиховом заробљавању војно-безбедносне структуре војске Југославије, што у овом случају је изостало. У том смислу припадници полиције који су долазили у контакт са оштећенима по линији рада узурпирали су право које им не припада, јер су неосновано преузели надлежност војних органа, посебно кад се ради о радњи преузимања оштећених из Прокупља, одвођењу у Петрово Село и смештаја у условима који нису одговарајућим стандардима предвиђени Конвенцијом III, нити су одговорни из Министарства МУП Републике Србије, а и генерал [REDACTED] имали овлашћења да издају такве наредбе и наредбе које се тичу уопште положаја оштећених. Свака таква наредба и свако извршење представља кршење војних прописа и као противно војним правилима имају се квалифиkovati као противзаконите радње и као радње предузете од стране ненадлежног органа. Ја ћу овде поменути и цитирати нешто што је у то време било на снази. То се зове

Упутство о примени правила међународног ратног права у оружаним снагама СФРЈ, „Службени војни лист 10/88”. Према овом упутству утврђивање идентитета или положаја заробљеника припадника непријатељских оружаних снага у надлежности је посебно одређених војних органа. Према члану 230 наведеног упутства, ратни заробљеник постаје када падне у руке непријатеља, а на основу члана 203 овог упутства поступак за утврђивање положаја ратних заробљеника покреће надлежни војни тужилац код територијално надлежног првостепеног војног суда, што зависно од седишта команде логора и то онда када се посумња да неко лице нема право на положај ратног заробљеника. Ако је надлежни војни суд својом одлуком утврди да неко лице нема право на положај ратног заробљеника по правноснажности те одлуке, то лице губи право на положај ратног заробљеника и тек тада то лице може бити предмет обраде ресора јавне и државне безбедности МУП Србије. Цитираним одредбама заправо се разрађују правила Треће Женевске конвенције, тако члан 84 конвенције изричito предвиђа да ратном заробљенику може судити једино војни суд, те 1999. године на просторима тадашње Републике Србије постојало је и функционисало војно правосуђе и војно тужилаштво. Само ми дозволите да се мало осврнем на ситуацију на лицу места у околини Наставног центра. У близини Наставног центра у Петровом Селу пронађене су две масовне гробнице до којих се долази када се путем који води из Кладова продужи од овог центра узбрдо тако да камп остаје са десне стране где на врху тог брда пут скреће улево где се након 300 метара са леве старне налази кућа [REDACTED], домара кампа овде данас споменутог. Када се са овог места скрене десно земљаним путем који води врхом овог брда, након 150 метара други земљани пут одваја удесно наниже којим се продужи у багремову шуму и на око 150 метара се налази прва масовна гробница касније означена са ПС-1. Са овог места се због шуме и конфигурације терена не види Наставни центар, док је удаљеност између места ове масовне гробнице и центра ваздушном линијом око 300 метара. Пронађена је и друга масовна гробница означена као ПС-2 и која се налази на путу који води нешто наниже на око 200 метара од скретања са леве стране пута. Ове чињенице су несумњиво утврђене на главном претресу у претходном поступку, у првобитном поступку, како год хоћете, и то на основу писмене документације: записника о увиђају Окружног суда Неготин, записника о увиђају на лицу места извршеног од стране истражног судије овог суда, председника судског већа у првобитном поступку, те на основу исказа сведока [REDACTED] а тада возача јавног комуналног предузећа „Комуналак” из Неготина, који су копали јаму у којима су касније похрањивани лешеви довежени са Косова, као и исказ сведока [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]. На основу ове документације утврђује се да су посмртни остаци камионом довежени са Косова и похрањени на ова два места. Наредба за превоз посмртних остатака са Косова и похрањивање истих у две масовне гробнице у непосредној близини центра за обуку стигла је директно из кабинета тадашњег министра унутрашњих послова. Телефоном је усмену наредбу издао учесницима

ове војне операције генерал Зековић Петар, помоћник министра, задужен да координира рад Управе за заједничке послове и Управе за послове смештаја ресора јавне безбедности. Генерал Зековић је лично телефоном наредио полицијцу ██████████, тада провереном и поверијивом раднику МУП Републике Србије, сведок ██████████ који је камион са лешевима довезао са Косова и искиповао их у јаму која је означена као ПС-1, том приликом је, како то изјављује истражном судији овог суда на записник ИВ.бр. 3/2006, поред већ ископане јаме видео ██████████ Сретена Поповића, извесног „Руса”, „Тајсона” и непознатог припадника полиције са ожиљком на лицу. Исказ овог сведока је јасан, убедљив и у пуној сагласности са садржином цитираних доказа, ово што сам малопре цитирао, са исказима наведених сведока, те му треба поклонити пуну веру. Из тог разлога сведоку треба вероватни када каже да су поред ██████████ Сретена Поповића и других које помиње, били крампови и лопате, те да су ова лица остала поред јаме када је он искиповао камион са лешевима, кренуо у камп да га опере. Поменута лица била су припадници полиције у кампу, присутни као руководиоци обуке, помоћници или инструктори обуке, што се у овом поступку показује као неспорно. Управо ова тврђња сведока упућује на закључак да су полицијаци који су остали поред јама, међу њима и оптужени Поповић Сртен закопали јаму са лешевима. То даље значи да је оптужени Поповић Сртен тачно знао где се налази ѡама означена као ПС-1. Зашто сам ово досад причао, сада ћу вам рећи. Лешеви оштећених или посмртни остаци оштећених Илија, Мехмета, Аргона Битића пронађени су 14.06.2001. године у гробници која је означена као ПС-1, на дубини око 1,5 до 2 метра, издвојени од осталих лешева и означенчи касније од стране обдуцената као ПС1-1 Аргон Битићи, ПС1-2 – Или и ПС1-3 – Мехмед. Приликом откопањава утврђено је да су ови лешеви карактеристично постављени, двојица су лежала на леђима један потбушке, испружени, а двојици су руке биле везане изолованом пластичном жицом за струју, док су једном руке биле слободне, али су сва тројица имала повезе на очима. Узрок смрти је утврђен и састоји се у прострелно-устрелној рани у потиљачном делу главе из ручног ватреног оружја калибра 9мм, паре. Испод ових тела браће Битићи и испод слоја од ско пола метра земље пронађено је још 13 тела набацаних једни на друге без икаквог реда. Након обдукције од стране радника Института за судску медицину Ниша др Оташевића и након што су узеци узорци ткива ради ДНК анализе, тела оштећених су поново сахрањена у означеним гробницама, те су након потврде лабораторије из Сједињених Америчких Држава о идентитету оштећених 15. августа исте године ексхумирана и предата родбини оштећених. Ове чињенице су несумњиве и утврђују се на основу записника истражног судије Окружног суда у Неготину, Кри.бр. 6/2001 и записника од 21.06.1999. године, те записника о реексхумацији тела оштећених од стране истог суда Кри.бр. 6/01 и 7/01, као и на основу исказа сведока ██████████, вештака Оташевић Вујадина и Александра Радомировића и исте су у поступку неспорне. Опште је познато и није спорно да су сви припадници полиције задужени личним пешадијским наоружањем пиштолјима калибра 9 мм паре. Место где се налази масовна

гробница означене касније као ПС-1 описао је судија у свом записнику о увиђају. Из самог описа локације овог места произилази основ за закључак да је то место веома добро скривено, далеко од очију јавности или слушајних пролазника, те да је управо у ту сврху брижљиво и одабрано у време када је ова гробница настала на око месец дана, а можда и више пре убиства оштећених и у време њиховог убиства. Њен настанак и њена локација представљала је добро чувану службену тајну коју су знали само узак круг припадника полиције и то: командант обуке и ОПГ јединице [REDACTED], као његови заменици оптужени Поповић, а потом инструктор [REDACTED], „Рус”, „Тајсон” и припадник инструктор полиције са ожилјком на лицу. Наравно, за ово је знао и проверени полицајац [REDACTED] који је довезао лешеве. То даље значи да тог јуна и јула '99. године нико осим наведених лица није могао доћи односно пронаћи место означене три године касније као ПС-1 где су пронађени посмртни остаци оштећених. То су најмање могли да учине оптуженом Поповићу непознате колеге које су преузеле оштећене из кампа и са њима возилом кренули у правцу места где се налазе масовне гробнице, а то је правац где се налази [REDACTED] кућа. Кренули су у правцу места где се налази масовна гробница која се означава као ПС-1 о којој сада причамо, где су пронађени посмртни остаци оштећених. То није спорно, правац кретања, то нам овде данас искавује и оптужени Поповић, а о томе прича и сведок [REDACTED] који је критичне ноћи био на стражи. Дакле, непозната лица нису могла да пронађу место где су сахрањена браћа Битићи, нарочито не по мрклом мраку. Неко је њима морао да покаже пут. Критичне ноћи једина особа која је била у контакту са непознатим полицајцима, које ћу условно назвати егзекуторима, који су и преузели браћу Битићи био је оптужени Поповић који је добро знао где се налази масовна гробница означена као ПС-1. Оштећене Аргона, Илија и Мехмета Битићија у просторијама Окружног суда у Прокупљу преузео од чувара затвора оптужени Стојановић Милош по наредби свог командира овде оптуженог Поповић Сретена, те заједно са [REDACTED] у два возила пребацују у Наставни центар на дан 08.07.1999. године, када им је истицала казна затвора по одлуци суда из Куршумлије, па су их из Прокупља службеним возилом пребацили у вежбовни камп полиције у Петровом Селу. Ова чињеница је неспорна и није од утицаја изјава данас овде Стојановић Милоша који каже да је био само у пратњи. Није битно да ли је Стојановић Милош био у пратњи или не, битно је да су оштећени преузети и пребачени у Наставни центар и да је ту био Стојановић Милош, па и да прихватимо исказ да је био у пратњи возила где су се налазили оштећени. Дакле, оштећени су преузети по усменом телефонском наређењу генерала [REDACTED] тадашњег начелника Ресора јавне безбедности у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, који је оптуженом Поповић Сретену издао усмени налог да преузме тројицу америчких држављана од цитирам „припадника ослободилачке војске Косова” од затворских чувара у Прокупљу и пребаци их у Наставни центар Петрово Село ради даље обраде. Дакле, издајући наређење [REDACTED] каже „припадници ослободилачке војске Косова”. И пре него што ће кренути у

Прокупље и привести оштећене у вежбовни камп оптужени су дакле имали сазнање о припадности оштећених непријатељској страни у сукобу на Косову, јер им је то налогодавац рекао. То је врло јасно. А након тога, приликом првог контакта са оштећенима по документима које су они имали код себе, оптужени су се могли уверити да оштећени као припадници друге стране у сукобу и као ратни заробљеници имају статус заштићених лица који им даје Трећа Женевска конвенција. Оптужен Стојановић је, на записнику о саслушању осумњиченог од 27.02.2006. године, изјавио да је заједно са Поповићем одвео лице албанске националности у магацински простор и да је након тога предао Поповићу личне ствари Албанца које је преузео од дежурног стражара из затвора у Прокупљу. Ово цитирам, међу којима су биле дакле и фотографије оштећених у униформи ОВК, као и идентификационе плочице и неки папири. Затварајући их у просторију недовршеног објекта у кампу, оптужени се нису обазирали на чињеницу да оштећенима као ратним заробљеницима морају обезбедити адекватне услове смештаја које предвиђају одредбе 25 и 26 Треће Женевске конвенције, да је изричito прописано да просторије у којима бораве морају испуњавати одређене норме у погледу укупне површине, минималне кубатуре ваздуха, доволно загрејане и осветљене. Ратним заробљеницима се има обезбедити довольна количина воде. Оптужен Поповић овде исказује да се определио да оштећене смести у просторију коју је испразнио због тога што је само та просторија имала решетке на вратима и могла је уредно да се закључа. Очигледно сматрајући да је такав смештај одговарајући, даље тврди да је у просторији било чесме и одвода за воду, па да су тиме у просторији постојали услови за боравак људи. Ипак, могу да закључим, а на то указују и докази изведенi током овог поступка и у претходном поступку, да ова просторија није била намењена за затварање лица, већ се налазила у недовршеном објекту који је према речима сведока [REDACTED], који је саслушан пред овим већем, требала да буде кантina, али као и цео објекат никада није довршена и приведена намени. У просторији су биле изведене водоводне и канализационе цеви, међутим, чесма и санитарни уређаји нису постојали по изјави овог сведока. Даље, по изјави овог сведока у летњим месецима у кампу је било проблема са водом, мокри чвор који је урађен није био у функцији, јер воде није било, па је за потребе већег броја људи преко Хидроелектране „Ђердан“ цистернама довођена вода. Увиђајем на лицу места утврдили смо да санитарни уређаји заиста не постоје. Држећи их у овако неусловној просторији у недовршеном објекту који није опремљен за боравак људи, па и својим понашањем, могу рећи и односом према оштећенима оптуженi су код оштећених на одређени начин узроковали страх. Страх због неизвесности за њихову даљу судбину. У прилог томе сведочи чињеница и изјава оштећеног пардон оптуженог Стојановић Милоша који исказује да је сутрадан по довођењу оштећених непосредно у близини објекта где су их сместили да су поставили мете и заједно са [REDACTED], [REDACTED] такмичили се у гађању из пиштолja. Овакво пуцање из ватреног оружја у близини просторије где су смештени оштећени могло је код њих да изазове страх одређеног интезитета што је највероватније и био циљ

оптуженог Стојановића када је организовао такмичење. Када је у питању дужина боравка оштећених ми смо се у претходном поступку доста бавили тим у овом приручном затвору. Мислим да се ова чињеница није могла и не може поуздано утврдити. Из исказа појединих сведока није се могло извући јасан закључак о томе колико су браћа Битићи боравила у овој просторији. Ја сада овде сам слободан да прихватим изјаву оптуженог Поповића, поштујући начело у сумњи блаже по окривљеног, па у том правцу закључујем да су оштећени боравили поподне када су доведени из Прокупља, значи једно поподне, ноћ и један дан после тога и следећу ноћ односно пола ноћи, 10-12 сати увече када их је оптужени Поповић предао непознатим колегама, по његовој изјави. Предаја оштећених за сада непознатим припадницима полиције својим колегама, по сопственом казивању извршено је у сред ноћи око 23:00 часа када су ови дошли у камп службеним возилом ципом тамне боје, са полицијским таблицама без икакве писмене документације. Оштећени су ушли у то возило и тим возилом су за сада неидентификовани полицајци одвезли их ван кампа, сеоским земљаним путем баш у правцу који сам раније описивао, у правцу где се налази могућа, односно масовна гробница ПС-1 где су посмртни остаци пронађени. Оптужени Поповић овде тврди да је за поступање његово поступање постојала усмена наредба са највишег врха, што потврђује и [REDACTED] генерал полицијски саслушан у својству сведока.

Када ценимо овакву одбрану, по ставу јавне тужбе, морају се узети у обзир следеће околности. Прво, оптужени Поповић у време пријема наредбе о преузимању браће Битићи је био на дужности заменика команданта Центра за обуку у Петровом Селу и у том својству формално није надлежан за преузимање и довођење лица из затвора у наставни центар. У вези довођења оштећених не сачињава се писани акт, наредба или слично, тај писани акт, наредба или слично могла је бити послата и путем факса из Београда, а не издата усмено путем телефона. Даље, у овом случају изостало је и објашњење због чега се оштећени преузимају и пребацују баш у Петрово Село, шта је разлог томе, због чега се преузимање оштећених од оптуженог Поповића врше усред ноћи, такође, без икаквог писменог документа. Ова чињеница коју сам изнео упућује на закључак да наредба од надређеног лица, у овом случају органа јавне власти, генерала [REDACTED], не може да служи као оправдање оптуженима за њихово конкретно поступање. Зашто? Зато што овом наредбом прекршена уставна и законом предвиђена процедура, прекршени су стандарди постављени Европском конвенцијом за заштиту људских права, људских основних слобода и права, као и стандарди постављени Трећом конвенцијом и Додатним протоколом, као и у Међународни обичаји и Војна правила. Због тога се ради противзаконитом радњама које се као такве нису смеле извршити и због тога чињеница да су оптужени поступали по усменом наређењу својих старешина, која представља суштину њихове сагласне одбране, не ослобађа одговорности ниједног оптуженог за учињене радње и пропусте које им се овом прецизираним оптужницом стављају на терет.

Даље, оптужени Поповић и оптужени Стојановић у својим одбранама сагласно наводе да су сматрали да преузимање оштећених има везе са њиковом наводном депортацијом из Републике Србије, па да је то разлог због чега они из Прокупља долазе у Петрово Село. Међутим, од стране одговорних из врха МУП Републике Србије, па и самих оптужених ценим да није постојала озбиљна намера да они заиста буду депортовани из Србије, јер нема логике да из овог разлога оштећене пребацују у Петрово Село, које је удаљено 250 километара од Прокупља, у Наставни центар полиције у чијој се непосредној близини већ налазе две масовне гробнице у којима су сахрањени посмртни остаци лица Албанаца убијених на Косову. Нема ни логике да данашњи најодговорнији људи из МУП Србије без писменог налога и одлуке надлежног органа из суда ангажују оптуженог, који је тада био заменик комandanта обуке, када су на располагању имали друге регуларне полицијске снаге у реону Прокупља. Такође, нема логике да припадници полиције из Београда касније долазе у Петрово Село у сред ноћи да преузму тројицу Албанаца затворених у кампу ради даље обраде у Београду, могуће депортације када им је био ближи Окружни затвор у Прокупљу, попутову што им је у том случају на располагању био ауто-пут. Зато ценим да се одбрана оптужених у овом правцу треба одбацити као нелогична. Обзиром на коначну судбину оштећених намеће се логичан закључак да је пребацивање тројице Албанаца у Петрово Село несумњиво говори о намери одговорних из МУП Републике Србије да своја ангажовања пре свега сакрију од војних органа као једино надлежних за статус и судбину оштећених као ратних заробљеника и даље да оштећене склоне од јавности и ликвидирају, те да се њихови посмртни остаци сахране у већ постојећу добро скривену масовну гробницу. Мислим да су тога били свесни и оптужени Стојановић и оптужени Поповић, посебно оптужени Поповић који је већ учествовао у закопавању лешева довежених са Косова, како тврде сведоци, посебно сведок [REDACTED]. Временски и у простору противзаконите радње за које се оптужени оптужују, у ускују су вези са радњом свирепе егzekуције оштећених који су у непосредној близини кампа мучки пуцњем из пиштола или „хеклера”, како овде потврђује сведок вештак Радомировић, у потиљачни део главе с леђа, док су били везани беспомоћни, лишени живота од стране колега оптужених припадника МУП Републике Србије.

Чињеница је да су оба оптужена рођаци и ратни другови, један командир вода, а други командир одељења истог вода, односно један заменик комandanта обуке у кампу, а други магационер, имали важну улогу у организацији саме обуке и догађања у кампу, да су у то време и за комandanта Радосављевића, за генерала [REDACTED] били проверени и поверьиви припадници МУП Републике Србије, о чему сведочи чињеница да је [REDACTED] Поповић Сретену поверио конкретан задатак везан за преузимање, довођење, смештање оштећених у Наставни центар и њихову предају егzekutorima, те да су морали знати шта се у њиховом кампу за обуку дешава, дакле оба оптужена. Непосредно пре тога, дакле, када кажем непосредно после тога, они су на месец до два дана оптужени Поповић активно узима учешће у сахрањивању посмртних остатака

цивила довежених са Косова, у две масовне гробнице у непосредној близини центра за обуку, такође, извршавајући специјално задатак односно усмено издату наредбу из врха полиције. У овом случају наредба полицијског генерала Петра Зековића, члана тадашњег кабинета министра унутрашњих послова и помоћника министра, је очигледно имала за циљ да се склоне од јавности и сакрију посмртни остаци цивила убијених на Косову и да се на тај начин сакрију докази о извршеним неделима на Косову.

Понављам, с обзиром на место где су пронађени посмртни остаци браће Битићи, нужно се морају сагледати околности настанке те две масовне гробнице и као и околности нестанка односно егзекуције браће Битићи. Када се имају у виду све ове околности, ја логично постављам једно питање, да ли наредба члана тадашњег кабинета унутрашњих послова и помоћника министра генерала [REDACTED] која уствари гласи „иди преузми Американце албанског порекла и припаднике ОВК”, да ли сте таква наредба може тумачити као наредба да се оштећени уствари преузму и ликвидирају, а њихова тела сакрију у већ скривене и тајне гробнице? Могуће да је одговор на ово питање позитиван. Имајући обе наредбе у виду, наредбу Петра Зековића и [REDACTED], код ове две, код обе наредбе налогодавац је исти, то је сам врх полиције тадашње Србије. „Modus operandi” је исти у издавању наредбе. Оба генерала непосредно тајно и телефоном комуницирају са полицајцима, који су на далеко нижем нивоу од њих, без поштовања стандардне хијерархије у издавању наређења. Један генерал непосредно зове телефоном полицајца [REDACTED], други Поповић Сретена. Зашто се не поштује хијерархија? Непоштовање хијерархије је очигледно имало за циљ да што мање припадника полиције буде упознато са таквим незаконитим наредбама, јер смо раније елаборирали да су и једна и друга наредба, свака са своје стране, незаконите и да дакле извршење тих наредби остане тајна за друге припаднике полиције, па и за друге грађане. Може се закључити да су наредбе издате у име бившег режима лица која су били активни део истог и која су такве наредбе и извршавали. Тако је активног удела у извршењу обе наредбе имао оптужени Поповић извршавајући прву наредбу, сахранио тела која је Протић искиповао из камиона којим их је довезао у тајну гробницу, која је три године касније открићена и названа као ПС-1. Извршавајући други наредбу пребацује оштећене код себе у Наставни центар где их је сместио, сакрио од очију јавности и од полазника курса и предао наводно непознатим полицајцима у сред ноћи, које ја овде зовем егзекутори. При томе је био свестан циља који су имале и једна и друга наредба. Свестан да учествујући у извршењу прве наредбе крије доказе о извршеним неделима на Косову и свестан да извршавајући другу наредбу то чини како би оштећене пребацио, сместио и сачекао егзекуторе и њима их предао како би их ови лишили слободе, а не ради њихове депортације.

На основу изнетог оптужени су могли претпоставити какву ће судбину доживети браћа Битићи када су их извршавајући противзакониту наредбу свог полицијског генерала пребацili из затвора у Прокупљу у Наставни центар. Ми смо били у Наставном центру у Петровом Селу, тамо нема где даље да се иде, то

је крај, крај света. Све ово даље указује на то да су оптужени били свесни лишавања живота браће Битићи као крајње последице, односно да су били свесни чињенице да конкретним радњама које су предузели према оштећенима, премештање из затвора, смештање у неадекватну просторију, држањем до доласка непознатих припадника, а Поповић Сретен сам и изводећи оштећене из магацина у сред ноћи, били су дакле свесни тога да непознатим припадницима полиције који су извршили егзекуцију и преузели оштећене, управо пружају помоћ у том смислу да им олакшавају извршење њиховог кривичног дела. Конкретно, омогућавају им да оштећене лише живота, па су на то и пристали. Такве радње заједно и појединачно имају се третирати као радње које значајно доприносе туђем делу, због тога се има сматрати да су и Поповић Сретен и Стојановић Милош умишљајно помогли другоме, за сада нажалост непознатим извршиоцима у извршењу кривичног дела, односно да лише живота оштећене, па су на такво доприношење и пристали.

Конкретна егзекуција по кратком поступку оштећених о чему сведочи стање посмртних остатака покојних браће Битићи који имају заправо повреде, само повреде у потиљачном делу главе из ватреног оружја, такве повреде указују на то да је егзекуција урађена по кратком поступку и конкретна егзекуција по кратком поступку оштећених као лица која су имала статус ратних заробљеника подразумева да им кривица није утврђена у одговарајућем судском поступку, што упућује на закључак да су оштећени на тај начин лишени права на правилно и права на правично суђење. Оптужени Поповић, с обзиром на својство заменика команданта обуке у кампу и на чињеницу да је оштећене извео и предао непознатим полицајцима у сред ноћи, те да је на крају видео да ови возилом крећу у правцу где се налази масовна гробница, а не према Београду, био је посебно свестан чињенице да на овај начин очигледно помаже и значајно доприноси егзекуцији оштећених, па је на такво доприношење и пристао. Према томе, на основу утврђених објективних околности које повезане су са чињеницом и околностим изнетим у садржини саслушаних сведока у овом поступку и у претходном поступку, налазим да је утврђено да су оптужени кршећи правила међународног права на начин на који сам написао, извршили кривично дело ратног злочина против ратних заробљеника у помагању из члана 144 КЗЈ у вези члана 24 КЗЈ.

Имајући у виду да су оптужени кривично одговорни за наведено кривично дело предлажем да се за исто огласе кривим и казне. Указујем суду да се оптужени огласе кривим и осуде на основу одредби члана 144 у вези члана 24 КЗ и применом одредби члана 3, 4, 5, 8 става 1, те члanova 11 став 1, 33, 38, 41 и 50 истог Закона. У смислу члана 41 приликом одлучивања о кривичној санкцији суд би у односу на оба оптужена требао да узме и цени на страни оптужених као олакшавајућу околност њихову неосуђиваност, социјалне и породичне прилике, чињеницу да су породични, да имају децу, као и чињеницу да је од извршења кривичног дела протекло више од 13 година, док као отежавајуће околности цени у односу на оптуженог Поповића, треба имати у виду његов руководећи

положај који је заузимао у време рата као командир вода, а након рата заменик командаџа обуке.

Приликом доношења одлуке суд мора узети у обзир и висок степен кривичне одговорности оптужених, околности под којима је кривично дело учињено, што се све огледа у чињеници да су приликом довођења у Наславни центар смештајем оштећених у неусловну просторију оптужени и сами прекршили одредбе Женевских конвенција, те да њихове радње од првог сусрета са оштећенима у Прокупљу до коначне предаје имају квалитет противзаконитих радњи. У погледу врсте и мере кривичне санкције коју треба из рећи оптуженима, а предлажем да се оптужени осуде на казне затвора у границама које су прописане законом, како би се у потпуности остварила сврха кажњавања из члана 33 Кривичног законика. Наиме, у члану 144 Кривичног закона запрећена је казна затвора за ово кривично дело најмање пет година, члан 24 истог Закона предвиђа да се помагач у кривичном делу извршиоца има казнити као да га је сам извршио или ће се блаже казнити. Ценим да је блаже кажњавање оптужених у конкретном случају искључено обзиром на околности под којима је дело извршено и које сам напред детаљно анализирао. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

У својој завршној речи заменик тужиоца за ратне злочине изјављује да остаје при изменењу оптужници од 05.04.2012. године. Објашњава чињенично стање и изведене доказе, те предлаже суду да окривљен због извршења наведеног кривичног дела огласи кривим и казни по закону ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности на њиховој страни, те да изрекне казну затвора у границама прописаним законом, а све онако како је то констатовано аудио техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Прелевићу, пре него што Вам дам реч, да ли знате колико ћете да држите завршну реч? Знате шта, зашто Вас питам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не дуже од тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не дуже од тужиоца? Е сад, колико је држао тужилац ја то не зnam зато што је сада већ, тако отприлике, добро онда можемо да. Не бих да Вас прекидам пошто. Добро, онда ћemo стићи. Ја Вам се захваљујем. Изволите. Бранилац окривљених.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја бих прво хтео да укажем на неке ствари које су као последица више изменењих оптужница постале евидентне. Наиме, доста је интересантно да су исти докази за четири различите оптужнице. Такође, оно што је такође интересантно, а мислим по члану 332 тачка 6 Закона о кривичном поступку, саставни део оптужнице је образложење. Образложење ове оптужнице је у потпуности у супротности са изреком. Значи никакве везе образложење ове оптужнице нема са изреком. Мислим и у правном и у чињеничном опису последња изменењена оптужница у себи садржи опште познате нетачности, једна од њих је до када је трајао ратни сукоб. Сукоб није трајао до 26. јуна и то је опште позната чињеница. Прекид ратног стања, као и почетак ратног стања,

нити је значи ратно стање, нити је почето нити је окончано одлуком Скупштине. Ратно стање је окончано Кумановским споразумом и тај, ту чињеницу као такву препознаје Врховни суд ове земље и Хашки трибунал и просто ми је невероватно обзиром на карактер Кумановског споразума где нема више супротстављених страна да се оптужница изменjuje на овај начин. Ми смо очекивали да ће тужилац дати доказе какве везе има преузимање затвореника из затвора у Прокупљу са оружаним сукобом. Ми смо очекивали један доказ, један, да постоји наоружана војна организација Ослободилачка војска Косова. Ми смо очекивали један доказ да постоји коалиција између НАТО снага и Ослободилачке војске Косова. Зна се како се коалиције праве, зна се какав је тај уговор и зна се до кад трају. Ако постоји таква коалиција, па зашто она није евидентирана у Кумановском споразуму или тај сукоб траје и дан данас. Ако траје и дан данас, па ког то припадника ОВК и УЧК од 2000. године, а подсећићу Вас да је сукоба било 2000. године зато што сам случајно био министар и испред ове земље задужен за Косово и Метохију, па кога је ово тужилаштво третирало као ратног заробљеника или то само важи за америчке држављане. Можда важи само за америчке држављане. Мислим, просто оптужница је морала у овом делу да буде поткрепљена некаквим доказом да су они заробљени. Шта доказује да су они заробљени, који доказ постоји да су они заробљени, који доказ постоји да су они ратни заробљеници? Па и ја сам ипак очекивао да ће се дати један доказ у том смислу, један, да видимо на основу чега се то тврди. Ја знам да је тужилац имао озбиљно тежак проблем и знам да овде нема доволно доказа. Међутим, из данашње завршне речи тужилац претпоставља, закључује, говори да нема логике, једна од реченица „нема логике да се они депортују у Румунију, 250 километара“. Да, али десетине људи је депортовано у Мађарску, 400 километара. Кome ћете да изручите америчког држављана? Косову? Па немате границу. По ком закону, ко ће да га преузме? То је апсолутно сулудо. Значи они су депортовани и ту постоји у Министарству унутрашњих послова, да се ово поставило као дилема ми би, тај сведок, то предложили. На стотине људи су депортовани у Румунију и Мађарску ако се радило о земљама Западне Европе, Сједињених Америчких Држава и тако даље. Нико није у Албанију депортован. Како бисте га и депортовали? Куда бисте га депортовали? Црна Гора није хтела да учествује у депортацији у Албанији. Зашто бисте депортовали неког у Албанију ко је амерички држављанин? С којим правом? Ви га депротујете у земљу која хоће да га прими. Ко ради депортацију? Увек одељење за странце, никад нико други. Ко се бави тиме? Одељење за странце. Тужилац данас у завршној речи говори да су они лишени слободе, данас, прегледајте транскрипте. Лишени слободе, слажемо се. Лишени слободе. Да ли су заробљени? Он данас говори и да су заробљени. Па да ли су заробљени и лишени слободе, није то исто. Зна се ко се заробљава, ко се лишава слободе. То није исти акт. Мислим да је некоректно бавити се алузијама и претпоставкама да ту није било папира. Противити се саслушању сведока који је данас тужилац у специјалном тужилаштву, који је исте такве наредбе овим истим лицима давао. Па некако мислим или немојте да се противите, па оставите да се то докаже да је то тако

рађено у десетинама пута раније и то по налогу тужиоца или ако се томе противите немојте се на то позивати, то је просто. Не може се суд оставити са тврђом, а бити против главног доказа за ту тврђу. Мислим може, али није, не доприноси истини. Тужилац каже „нема логике да људи долазе из Београда“. Свима нама познат случај „Паука“. Одакле су дошли људи? Баш из Београда, баш из Београда. Није то једини случај где Државна безбедност преузима људе. Вођени поступци у овом суду, осуђени људи у овом суду. Затим, тужилац се позива у својој завршној речи углавном на сведока Божидара Протића који прети у Министарству унутрашњих послова да уколико не добије стан да ће им се осветити и то тужилац зна. И како да Вам кажем, мотив [REDACTED] је потпуно јасан. Он је, на крају се пријавио да сведочи и у Хагу, па мислим да је имао некаквих проблема, не знам које природе, али то на крају се није реализовало, а ово је био један од детаља који је достављен. Такође, тужилац се позива на сведока овог [REDACTED] који је променио исказ након што је променио статус. Мислим то стварно, нисам сигуран да је то уверљиви исказ. Знате, ако из статуса окривљеног пређете у статус сведока, па промените исказ то је, вальда је то јасно зашто мења исказ или позивати се на сведоке којима је својевремено прећено, што смо пријављивали председнику у претходном поступку, којима нису продужили уговор о раду, тако да, мислим не може се, то нису уверљиви сведоци и њихова сведочења су крајње сумњива. Тужилац данас у завршној речи каже „генерали полиције тајно разговарају телефоном“. Па мислим, неки су и јавно разговарали, па су их слушали. А мислим, како би они разговарали него тајно телефоном. Ја не разумем како два генерала полиције разговарају телефоном, а то није тајна. Ја не разумем како се то дешава. Па каже „разговарају телефоном и спроводе ову акцију мимо хијерархије“. Па где пише да они морају да обавесте непосредно некег старешину? Ако то и пише у реду. Ако је то полазна поставка тужилаштва да они то раде мимо хијерархије, па зашто у истражном поступку држе шест или седам лица који су сви између Поповић Сретена и [REDACTED]. Па како то може Министарство правде и Прокупље и пет генерала полиције, како то они тајно спроводе акцију, иако толико људи зна. Да ли чињеница да много људи зна за тајно спровођење акције иде у прилог да Поповић Сретен, о Стојановић Милошу нећу ни да причам, он тек нема никакве везе, да Поповић Сретен може да претпостави. Па вальда што више лица је за теже претпоставити да ће они имати злу судбину. Онај ко намери да неког лиши живота, па њему не треба 50 сведока, не треба му 2 министарства вальда. И на основу чега се могло претпоставити како каже тужилац смештајем у просторију ту и ту, премештајем из затвора, могли претпоставити? Па управо то да Ви из затвора изводите неког, да Вам неко из затвора да лице је разлог да се више бринете о његовој судбини, а не да ће да је неко хтео да лиши ове људе живота он их вероватно не би ни одвео у затвор у Прокупље. Затим тужилац каже „предао непознатим полицајцима“. Па да ли то значи да он само треба да да познатим полицајцима? Па мислим то је, то је, мислим то није утемељено ни у једном закону. Затим радња помагања, радња помагања не постоји. Која је то радња помагања у оптужници? Ја ту радњу

помагања не видим. Не видим је и не може се. У самој оптужници кад човек погледа последњи пасус и претпоследњи, у потпуној је супротност ко их је лишио, ко их је угуроа, ко је везао жицом. Дилема, каже „преузели оштећене“. Па ко је преузео оштећене Стојановић? Стојановић и Поповић? Стојановић, [REDACTED]? Мислим да је оптужница морала то да садржи ко је преузео оштећене, ко их је везао жицом. Мењање Женевске конвенције које су повређене, члан 3 према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, па сад имамо од А до Д које су то радње. Па шта је од тога овде урађено, шта је овде доказано да је нешто од тога урађено? Па да ли ова лица учествују или не учествују у непријатељствима, па јесу ли они у коалицији на НАТО? Вероватно би се, могли би да добијемо и неки доказ из НАТО да ли су они били у коалицији, ако је то проблем. Па ја мислим да НАТО у Бриселу званично може да нас обавести јесу ли они били у коалицији са ОВК, од када до када, кад је престала коалиција и да ли је престала. Па ни по члану 4 ни не видимо у ствари која су то кршења, који је то статус учесника, не учесника, у чему се састоји повреда из члана 13, ја то не видим, који је доказ који указује, с чиме је поткрепљено, поткрепљен члан 13. Сад ако говоримо о члану 2 тачка 2, који говори на крају оружаног сукоба сва лица која су била лишена слободе, па они не да нису на крају, него су они значајно после краја без икаквог разлога везаног за ратне сукобе. Њихов мотив, браће Битићи, је у потпуности позитиван, хуман, они неке људе воде и спашавају и све време и ти Роми који протестују они све време то говоре у полицији и сви у полицији то знају. Па то је наравно и Државна безбедност која се ти бави и узима у обзир, па каже добро, прекришјани поступак. Ја морам да кажем да када тужилац говори о умишљају, када говори о умишљају да они, данас у завршној речи говори час о умишљају, а час користи следећу формулатију „могли претпоставити каква је судбина оштећених“. Који је овде облик виности? Могли претпоставити или су знали или су били свесни? Мислим да се облик виности ничим није поткрепио, а нема овог дела без умишљаја. Такође, осврнуо бих се само на наредбу коју је издао Поповић Сретен Стојановић Милошу и другој двојици припадника, као и о наредби коју је Поповић Сретен примио. Из те наредбе, значи ни из једног доказа нити саслушања сведока се не може сматрати да је, или не може тврдити да је из наредбе се могло закључити каква судбина, од кога и када чека браћу Битићи. Ја бих, такође, само поновио делове своје завршне речи са претходног главног претреса, још једном уважавајући и време и поштовање према већу које је као и претходно веће веома професионално обавило доказни поступак и као и истражни судија такође, и то у случају када је очигледно да постоје притисци на сведоке, када се у истом предмету за исто дело воде преткривични и истражни кривични поступак, када се сведоци на главном претресу у овом предмету хапсе као окривљени уочи саслушања што се десило пред претходним већем. Све време тужилац доводи, говорећи о првој половини јула '99. доводи у контекст и у близку везу са оружаним сукобом иако за то не постоје апсолутно никакви докази, обзиром да је месец дана пре самог догађаја већ закључен Кумановски споразуме, који је на миран начин трајно окончао сукоб између СРЈ и чланица

НАТО пакта успостављајући међународне безбедносне снаге Уједињених нација, КФОР, такав мир и до данас траје. А теоретски у време контакта браће Битићи са полицијским снагама у Куршумлији односно Прокупљу, такав сукоб ни теоретски није могао постојати, јер више није било оружаних снага нити полиције Србије на Косову, а и успостављена је копнена зона безбедности у ширини од 5 километара у дубини Републике Србије. De facto и de jure оружаних сукоба нема. Међународно право и Женевске конвенције примењују се од почетка оружаног сукоба и трају до престанка непријатељства. Непријатељство је престало значајно пре несмотреног преласка браће Битићи границе. Значи овде је такво мирољубиво решење постигнуто. Да би се радило о близкој вези о којој говори тужилац мора постојати очита веза између кривичног дела и оружаног сукоба, односно да је дело близко повезано за непријатељствима која су престала, јасно је да овде тога нема. Браћа Битићи нису ухапшена од стране овде окривљених, већ су из затвора пуштени као слободни грађани без икаквог поступка у току и без било какве сумње да су лишени слободе у некој војној акцији. Пуштени су као и сва друга лица која се предају припадницима МУП ради депортације. Не постоји ни један доказ који говори у прилогу контекста, односно сам контекст се мора свести на питање мотива починиоца овог дела, односно тужилац би морао доказати да су овде окривљени узели учешће у провођењу идеологије, политике или плана, па тек онда да су дали допринос њиховом извршењу. О каквом плану, идеологији, политици се може говорити са Поповића, а тек посебно код Стојановића? Сами окривљени су рекли свакве задатке су добијали, извршавали више пута па и на предлог сведока чије је саслушање суд одбио. Једино што се са сигурношћу може тврдити то је њихов ранији живот, да ли су било, шта од овога, некаквих анимузитета према Албанцима манифестиовали према, пре јула '99, а очито је да за то не постоје никаквих доказа, већ постоје докази да су били у сасвим добрим односима са својим комшијама Албанцима. Оружани сукоб који је постојао између СРЈ и НАТО окончан је мировним Војно-техничким споразумом закључен 09. јуна између међународних снага безбедности, КФОР и владе Републике Србије, Републике Југославије, Републике Србије. Јавни тужилац није прецизирао да ли се ради у овом случају о међународном оружаном сукобу или о сукобу који нема карактер међународног сукоба, али из чињенице да се постојећи оружани сукоб везује за НАТО пакт може се закључити да је тужилац мислио на постојање међународног оружаног сукоба, обзиром да се оптуженом ставља на терет поступање супротно Женевским конвенцијама. У оптужници се даље наводи на страни НАТО као оружане стране у сукобу у коалицији учествовала ОВК што је правно неприхватљиво. Ако је сукоб са такозваном ОВК онда то није међународни сукоб, већ би могао да представља унутрашњи сукоб. Одредбе ове конвенције у односу на заштиту припадника страна у оружаном сукобу у конкретном случају се не примењују на ОВК, која све време за већину међународне заједнице представља терористичку организацију, о чему су суду пружени бројни докази за време претходног главног претреса. Ако би се прихватила као тачна чињеница да је оружани сукоб постојао између СРЈ, војске

Југославие и полицијских снага РС на једној страни и НАТО снага на другој, онда ОВК нема легитимитет стране у оруженом сукобу, јер се ради о терористичкој организацији која је од стране многих држава, а сад да не цитирам, то сам већ радио, Википедију, изјаву Роберта Гелбарда који је специјални изасланик Била Клинтона за Балкан, који изјављује да је ОВК без сумње терористичка организација највећа асоцијација која се бави и бори против тероризма, скраћеница је МИПТ (ми-ај-пи-ти) А наводи на свом сајту и дан данас тероризам је база и данас се ОВК држи на списку терористичких организација. Homeland, Security такође ОВК убраја, Међународни савет за иностране послове Србије, УС Сенат, Политички комитет републиканаца такође ОВК дефинише, у Сједињеним Америчким Државама дефинише као организацију повезану са исламским тероризмом и нарко мафијом. На крају крајева, сви скоро у свим сукобима или 'ајде да кажемо да је задњи овај на аеродрому у Франкфурту је учествовао неко од припадника бивших ОВК. Имена браће Битићи налазе се у Удруги међународних добровољаца Хрватских оружаних снага, а не на листи ОВК, не на листи „Атлантске бригаде” и тако даље. Не бих даље наводио све оно што, при томе бих остао што сам рекао у претходној завршној речи, а пре свега о сукобу, односно о квалификацији ОВК која се налази и дан данас рецимо на листи Руске федерације да је, француских организација се налазила до 2000. године и тако даље. Подсетићу Вас на изјаву председника, бившег председника ове земље Бориса Тадића, као и министра полиције Дачића, који су такође ОВК карактерисали као терористичке акте на југу Србије и тако даље. Значи, шизофрена је поставка да је ОВК наоружана војна организација, те је стога јасно да оружани сукоб и даље траје и да су терористи могли прогласити другом страном у оруженом сукобу, односно прибавити заштиту међународних конвенција и данас и на југу Србије и тако даље.

„Атлантска бригада”, „Атлантска бригада” сем некаквих песама, је л, које су мислим испод сваког критеријума, не треба их ни спомињати. „Атлантска бригада” никде није, не постоји у историји „Атлантска бригада” нити је „Атлантску бригаду”, како је то раније тврђено, могао да формира или қако у тим доказима стоји и у формирању учествује било ко из Сједињених Америчких Држава зато што је то противно њиховом Уставу. Значи слање људи у суверену земљу у оружани сукоб може ту одлуку донети једино председник Републике или конгрес, тако да таква одлука не постоји, према томе прича о „Атлантској бригади” је прича која треба да на неки начин упакује „Атлантску бригаду” и да некако, не „Атлантску бригаду” него да да интернационални карактер и да појача доказе о постојању коалиције између НАТО и ОВК, јер других доказа нема. Зато су нам и потребне овде те песме. Без песама то не бисмо могли да докажемо. Само лице које има статус борца лишењем слободе постаје ратни заробљеник и може уживати заштиту одредби Допунског протокола Женевских конвенција које су раније стављене на терет окривљенима. Значи, борци оружаних снага морају носити униформу, видљиве ознаке, припадност оружаној страни у сукобу, униформе, видљиве ознаке, оружје. Једини изузетак кад не

морају носити униформе јесу када се нађу на окупираниј територији, али тада морају носити оружје и бити под командом стране у сукобу. Током поступка смо имали разно извођење доказе, па и сад те плочице 0007, а онда смо закључили да је једна од тих плочица Војске Југославије, што би могло да се закључи да је један од припадника браће Битићи у ствари био вероватно припадник Војске Југославије. Само закључивање на основу ових плочица је мислим у потпуности обесмишљено достављањем суду плочица са именом Наташе Кандић, из једног простог разлога што смо хтели да докажемо да те плочице не само да можете да купите где год хоћете него можете да тражите да вам укуцају шта год хоће. Значи, претварати амаљију у ознаку је ипак ја мислим неприхватљиво. Неприхватљиво је на крају и тумачење онога што је рекао сведок генерал [REDACTED] који је издао усмену наредбу окривљеном Поповићу, овде је рекао да је он наредио да се, да је он наредио да се оштећени лише слободе, да се превезу из Прокупља до центра за обуку Петрово Село и тако даље. Оно што је непобитно утврђено у доказном поступку је да је окривљени Поповић Сретен поступао по усменом на законом заснованом наређењу претпостављеног генерала преко свог службеног телефона МУП Србије, да је организовао да се оштећени по изласку за издржавања прекршајне казне пропрате до наставног центра, да им је пружио највише што се могло пружити, а та просторија наравно није никакав хотел, али у сваком случају болја је од већине затвора у Београду, што тужилац такође зна. Има више услова за живот него што имају затворске јединице по Београду, посебно рецимо притворска јединица Окружног затвора односно Вишег суда у Палати правде доле. Значи тужилац, ако добро читам оптужници, не ставља било какав заједнички план, већ наредбу, а наредба гласи узети са тачке А и предати на тачку Б нема никаквих доказа. Нема чак, ни тужилац није предложио никакве доказе који би доказали да Стојановић Милош има икакве везе са смештањем тих лица у предметну просторију у пружању или непружању услова. На крају нема никаквих доказа наравно ни о постојању страха. О постојању страха се не може само логицирати, веровати, претпоставити. Значи, мора да постоји било какав доказ који на то указује, а ми смо овде саслушали јако много људи и у прилог тог страха не говори ништа. Тада страх није виши него било ко ко се нађе у ситуацији овај да је ухапшен, да је лишен слободе. Сама поставка о нехигијенским условима, о непостојању здравствених услова, без воде, без ВЦ, то је апсолутно доказима изведеним у току овог и претходног поступка, сасвим јасно да тога није било, да је постојала чесма, да је постојао некакав одвод који како-тако је могао да служи сврси, да је то једина просторија у којој постоји вода, некакав ВЦ, одвод, у које је окривљени Поповић ова лица могао сместити. У складу са Законом о полицији и Законом о кривичном поступку анализирати да овде није било писмене наредбе надлежног органа, без одлуке суда о одређивању притвора, без саопштења разлога хапшења и тако даље, што се могло ставити као некаква примедба да оштећени нису добили, да им није било јасно где иду. Закон о полицији је ту потпуно јасан и он говори да ви такво лице можете држати до 48 сати. Код депортација се дешавало да таква лица буду и по 10 дана, зато што одређене

земље не прихватају да их приме и то је нешто је о томе говорио сведок ██████████ пред судом, који је био начелник Одељења за странце Министарства унутрашњих послова Србије. Нема ниједног доказа који изјаве окривљених да су били убеђени да браћа Битићи иду у депортацију коју оповргава такве њихове наводе или њихово веровање да ће се депортација десити. Што се тиче тврђње да су они одведені одмах горе код те неке јаме и да су ту лишени живота, толико је јасно вештачење судског вештака господина Оташевића и суд га је прихватио, није било ту никаквих примедби. Његов закључак је био јасан, браћа Битићи нису убијена изнад те јаме. Њихова тела су у јаму бачена у стадијуму мртвачке укочености што јасно осликава њихов пронађени положај, а то значи најмање од око 10-20 сата од усмрћења, што значи да су лица очигледно негде друго држана, затим убијена, донета и бачена у јаму након 10-24 сата од усмрћења на шта указује и састав земље. Састав земље такође, на то указује. Амерички патолози у својој независној истражи, ја не бих сад о томе по ком закону је њима дозвољено да воде независну истрагу. Подсетићу вас да је Први светски рат почeo одбијањем Србије да дозволи независну истрагу и наруши сопствени суверенитет, али нећемо сад о томе. Нама одбрани, управо њихов навод јако помаже и на основу њиховог навод, односно гљивица и плесни које су пронађене, а оне су карактеристичне за ситуацију када се лешеви држе у пластичној кеси. Лешеви нису нађени у пластичној кеси, што потврђује налаз господина Оташевића, вештака Оташевића, да је њихово усмрћење очигледно било негде друго и да је протекло поприлично доста времена, јер плесни да би се јавиле треба више од 24 сата, плесни на лешевима да би се појавила и идентификовала. Ми немамо ниједан разлог да сумњамо да су амерички патолози то урадили у складу са професијом, кажем, питање је само по ком закону су ангажовани, а све остало ми немамо ниједну примедбу на налаз америчких патолога. Сад ако бисмо анализирали је л', шта би могли да закључе Стојановић и Поповић, а то је тужилац радио у својој завршној речи шта би могли да закључе, па шта би могли да закључе два човека која су прошла рат и живели на Косову и немају проблема са Албанцима и на основу тога што су три трагична човека који су хтели да помогну некоме прошла Министарство правде, затвор, ДБ, полицију Прокупље, пограничну полицију, центар Министарства унутрашњих послова Србије, и дошли до њих. Шта би они могли да закључе? Из чега би они могли да закључе да ће њихова судбина бити зла? Ја то, то ми је потпуно нејасно. Ја мислим да су они могли само да закључе да ће њихова судбина бити добра и да ће отићи у депортацију, иначе се то ништа не би урадило на тако нетранспарентан начин. Ако говоримо о некаквом умишљају, наравно, поставило би се и питање мотива код окривљених. Све указује да они апсолутно немају ниједан једини мотив. Нико им није страдао у рату, њихов ранији живот не указује на то и тако даље. Да ли су браћа Битићи убијени зато што су Албанци или Американци или ОВК, из личне освете, или зато што нису знали шта ће с њима, да ли су они негде држани? А постоје претпоставке да су они држани негде и да се покушала некаква размена, па када те размене није било, јер су они Срби доле на Косову убијени, да је неко одлучио да уради

овакво зло као што је и урадио. На крају крајева, у списима предмета постоји један детаљ у коме ФБИ чини ми се обавештава мајор Наташа Кандић, не мајор Наташа Кандић него само Наташа Кандић, да се они налазе у затвору у Нишу и да за то постоји, да она за то има доста јаке и јасне доказе. Ми не знамо да ли се они негде налазе и очигледно не можемо да утврдимо време ни место смрти лишења живота оштећених. Ја ћу завршити ову завршну реч, наравно. Ређи ћу да је тужилац данас, а и током свих ових суђења, углавном сумњао, претпостављао, логицирао. Данас је користио термине, највероватније закључивао, а у ствари за осуђујућу пресуду је потребно да се докаже. Овде ми имамо сумњу тужилаштва, имамо наш Закон о кривичном поступку члан 16 последњи став који говори у случају недоказане сумње, шта мора бити епилог овог поступка, те у том смислу ја сматрам да нема доказа да су окривљени на било који начин учествовали у лишењу живота, да су на било који начин, у било ком тренутку могли знати каква је судбина оштећених, да су од момента пријема лица до момента предаје поступали у оквиру максималних услова које су они могли, који су оштећени могли добити на крају, који су они сами имали у центру. Не постоји ниједан доказ који би говорио о било каквом мучењу, понижавању, вређању достојанства или било чега што се наводи експлицитно у Женевским конвенцијама на које се тужилац позвао. Сматрам да нема никаквих доказа, такође, из којих се може закључити да се ради о заробљеним лицима. Они то не треба да предпоставе, они имају акте државних органа. Кад су они претпостављали, када би добили неки акт. Замислите ту полицију која добије рецимо некакав акт тужиоца они ће сад да претпостављају „па не, не треба овде лишити, ово су сигурно ратни заробљеници“. Па мислим то је ипак мало сувише претпоставки, нелогичних, неживотних и тако даље, те стога сматрам да суд треба да донесе ослобађајућу пресуду услед недостатка доказа, а такође људски сматрам да треба наравно тужилац да тражи праве учиниоце овог злочина. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

У својој завршној течи бранилац окривљених указује на низ противречности и нелогичности у прецизираној оптужници, на низ притисака на сведоке током трајања овог поступка када су се хапсили сведоци као окривљени, да је током поступка тужилац само сумњао, логицирао, претпостављао, а данас је користио израз и највероватније. Имајући у виду да ничим није доказано да су окривљени Поповић и окривљени Стојановић извршили кривично дело које им је стављено на терет предложио је да их суд ослободи од оптужбе а у свему онако како је то констатовано аудио-техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповићу изволите.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Господине председниче већа, у потпуности подржавам завршну реч мог браниоца господина Прелевића. Да је могла и данас да се изменi оптужба јавна тужба би сигурно и данас допунила и да ми стави још и јаме не знам тамо неке. Ја уопште не знам ко је тај господин Зековић. Ако

је већ тај Зековић постојао и од раније, зашто га ниједном приликом нису предложили нити за сведока ни било каквог другог учесника у овом процесу. Јавна тужба наводи да сам ја заменик команданта центра за обуку. У списима предмета постоји депеша Министарства унутрашњих послова где се каже да ће се изводити обука за припаднике ОПГ у Наставном центру Петрово Село где се за руководиоца обуке, не Наставног центра овог, него за руководиоца обуке одређује потпуковник ██████████, а њему за помоћнике потпоручник Сретен Поповић и потпоручник ██████████. Значи, никде у ниједном доказном поступку не постоји да смо ми били руководећи центар за обуку. Ниједан доказ изведен на главном претресу не указује на постојање договора, поделе улога, поделу задатака, било каквој мојој повезаности са било којим лицем умешаним у извршењу дела у питању, било каквом мом доприносу извршењу дела у питању, о радњи извршења дела. Ниједан изведен доказ не потврђује тезу оптужбе да смо ми нечовечно поступили и примењивали мучење према оштећенима. Ниједан изведен доказ не указује да сам ја поступао супротно усменој наредби претпостављеног старешине. Ниједан изведен доказ не указује на закључак да сам ја, по предаји оштећених припадницима МУП, знаю да ће оштећени бити лишени живота. Ниједан изведен доказ не указује на закључак да сам ја, по предаји оштећених припадницима МУП, знаю ко, када и где је лишио живота оштећене. Ниједан сведок, ниједан изведен доказ на главном претресу не указује на закључак да сам ја знаю да ће по предаји браће Битићи НН припадницима МУП до проналажења лешева браће Битићи, дакле, у периоду од 1999. до 2001. године, неко је оштећене везао жицом, везане угурала у службено возило и одвезли их иза Наставног центра до места где се налази масовна гробница, да ће неко ручним ватреним оружјем да их убије. Ниједан сведок, понављам, не говори о примени силе, мучењу, нечовечном поступању или испољавању било каквог анимозитета оптуженог, то јест мене, према оштећенима. При том, око поступања са оштећенима био је упознат велики број људи из МУП и Министарства правде који су на далеко вишем положају од мене, па нема логике за закључак да сам ја могао знати да ће НН припадници МУП лишити живота оштећене. Нема ниједног доказа да су НН припадници МУП заиста и лишили живота оштећене. Нелогичност оптужбе огледа се у простим чињеницама да у овом поступку није утврђено ко, када и где оштећене лишава живота, што је посебно означено у вештачењу професора судске медицине Вујадина Оташевића према којем је изражен висок степен вероватноће да су албански цивили лишени живота и пре но што су довежени и остављени у гробници у Петровом Селу. Ниско рангирани полицијски службеник, какав сам ја тада био, коме наредбу издаје практично други човек у хијерархији МУП, то да су наредбом упознати и начелник СУП Прокупље и да су преузимањем оштећених упознати припадници Министарства правде на челу са управником затвора у Прокупљу и више затворских службеника, су чињенице које поуздано указују на закључак да код мене ни примисли нема да се незаконито супротно наредби поступи већ обрнуто те чињенице обавезују на законито поступање. У пресуди Апелационог суда у Београду - Већа за ратне

злочине Кж-И По2 4/10 изричito је наведено изјаве које не представљају манифестну наредбу за вршење злочина могу у одређеним случајевима представљати наредбу за вршење кривичног дела ратни злочин, али само у ситуацији у којој је из других утврђених околности несумњиво произилази да је реч о обраћањима лицима која су унапред упозната са планом који је потребно остварити, која су упозната шта се на овај начин жели рећи и која порука послати и код којих она доводе искључиво до жељене реакције. У овом предмету нема ниједне утврђене околности која би упућивала на постојање плана са којим сам ја упознат. Напротив ниједан доказ није, ниједним доказом није утврђено да садржај наредбе наводи на злочин, а уз то наредба вишег по положају у хијерархији је већа и чвршћа гаранција за законитости у поступању и подразумева обавезу на законито поступање. Понављам, нема ниједног доказа о саизвршилаштву и о радњи извршења дела, о везивању браће Битићи, о мучењу браће Битићи, о страху високог интензитета, о егзистенцијалној угрожености браће Битићи, о нехуманим условима које су подносила браћа Битићи док су била под мојом надлежношћу, о повезаности између мене и радњама које је неко ко зна у које време и на којем месту предузео према браћи Битићи и повезаности мене са радњама припадника републичког МУП, која су преузла браћу Битићи, било да су они поступали у складу са законом или не. При том, свака моја веза са било којим лицима се прекида предајом браће Битићи радницима МУП. Ту се исцрпљује мој задатак. Ту се исцрпљује наређење генерала Ђорђевића што потврђује сам генерал у свом исказу. Све ово указује да је између мене и других лица не постоји саизвршилачка веза из простог разлога што радње извршења дела у измењеној оптужници за мене и Милоша није доказана. Није доказано да сам ја на било који начин учествовао у извршењу кривичног дела, нити да је код мене постојала свест да извршавам заједничко дело кроз заједничку акцију сарадњу са другим лицима према оштећеној браћи у време извршења дела као обележја кривичног дела у питању. Време смрти браће Битићи није утврђено, временски распон њихове смрти је од 1999. до 2001. године што одузима аргументацију јавној тужби о мени као могућем саизвршиоцу дела у питању имајући у виду садржај доказа изведеног на главном претресу. Време смрти браће Битићи мора да се повеже са радњом извршења дела а за тако јавна тужба нема потпору у доказима већ у интуицији, конструкцији што штети држави углед њених институција.

О времену као битном обележју дела у питању, према депеши СУП Прокупље 05, то сам већ рекао, да не понављам, данас у завршној речи. Браћа Битићи нису заробљена тиме немају својство ратних заробљеника, већ су лишена слободе као извршиоци дела прекршаја из члана 106 тачке 4 Закона о кретању и боравку странаца. Браћа Битићи нису интересантна служби са аспекта и РДБ. Браћа Битићи су лишена слободе због дела прекршаја по окончању рата. Најважније, међународно хуманитарно право укључујући и одредбе о ратним злочинама примењује се до тренутка постизања мира и опште завршетка војних операција. Одредбом члана 6 Четврте женевске конвенције о заштити жртава међународних оружаних сукоба јасно је прописано да примена конвенције и

овог Протокола престаје на територији страна у сукобу општим завршетком војних операција. Како повлачење оружаних снага СРЈ уз борбено обезбеђење представља војну операцију. То је сасвим јасно да се међународно хуманитарно право укључујући одредбе о ратним злочинима примењује до тренутка постизања мира и окончања војних операција, а што се на Космету додјило 20.06.1999. године. Овакав став је узело и тужилаштво Хашког трибунала у својим оптужењима за догађај на Космету, пресуда Врховног суда Србије - Већа за ратне злочине Кж-1 РЗ 3/06 од 26. фебруара 2007. године и пресуда Окружног суда у Београду - Већа за ратне злочине К.В. 4/05 од 18. јуна 2006. године. Толико. Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни са речима брањиоца? Нисам Вас питao.

ОКР. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: У потпуности, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Окривљени Поповић Сретен у својој завршној речи изјављује да је у свему сагласан са речима свога брањиоца. Сматра да током поступка није доказано да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, па с тога предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на крају Стојановић Милош. Изволите Стојановићу.

ОКРИВЉЕНИ МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ

ОКР. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Господине председавајући, чланови већа [REDACTED] [REDACTED] где смо живели до краја рата 1999. године. Са Косова смо отишли повлачењем снага МУП. На подручју Косова и Метохије имао сам и имам велики број пријатеља албанске националности. Мој вишегодишњи партнери кроз службу је Албанац са којим сам и дан данас у контакту. Мој први комшија је Албанац, коме сам пре напуштања Косова оставио стан на чување и верујте ми да га је сачувао. Мој стан није био опљачкан нити уништен. Када сам се одлучио да продам свој стан у помоћ ми је притекао опет пријатељ Албанац, који је без икакве надокнаде и без икаквих уцене ми помогао да продам своју имовину. Од 1999. године ја сам више пута ишао на Косово и тада се сретао са пријатељима Албанцима, албанске националности, па су неки од њих по мом изласку из притвора и долазили да ме посете у Крушевцу и заиста имам велику моралну подршку од њих.

Господине председавајући, дана 07.07.1999. године ја сам од стране непосредног старешине Поповић Сртена упућен на извршење рутинског службеног задатка. Наређење је издато усменим путем преко телефона, а које се односило на пратњу возила које транспортује три лица из Окружног затвора у Прокупљу до МУП објекта у Петровом Селу. Класичан полицијски задатак. Из издатог ми наређење ништа није указивало на кривично дело, нити је цједан

сегмент представљао кривично дело. Једноставно класични полицијски задатак. Морам и то да напоменем да по Закону о унутрашњим пословима и Правилнику о вршењу службе јавне безбедности усмено наређење представља што и писмено и овлашћено службено лице је у обавези да поступи по наређењу, нормално ако то наређење не представља кривично дело. Задатак сам извршио. Лица су безбедно стигла на одредиште. Оног момента кад је бели цип марке „Пајеро”, који је транспортувао лица, ушао у круг МУП објекта у Петровом Селу мој задатак и задатак мојих колега је завршен. Ако узмемо у обзир да је само наређење потекло од помоћника министра унутрашњих послова генерала [REDACTED], те да су упознати [REDACTED]

[REDACTED] ако су сви ти људи упознати са задатком који је мени издат указује да је постојао договор о преузимању лица између два државна органа у овом случају Министарства правде и Министарства унутрашњих послова, што се види и из исказа напред поменутих старешина и функционера МУП и Министарства правде. Тужилац у својој оптужници каже да сам ја ангажовао припаднике свог одељења [REDACTED]
Стојановића. Ко је Милош Стојановић да неког ангажује? Ја пре свега тада нисам био командир одељења. ОПГ састав у којем сам се ја налазио у то време, односно чији сам припадник ја био, бројио је 11 људи. Имао је командира Поповић Сретена. Његов заменик и уједно командир тог једног јединог одељења био је Јошановић Милан и нас деветоро припадника. Ја нисам могао да наредим никоме. Ја сам могао само да пренесем наређење Николићу и Стаменковићу, али не да их ангажујем. Тужилац у својој оптужници каже да сам их ја по налогу непосредног старешине Поповић Сретена службеним возилом пребацио превезао у Наставни центар Петрово Село, што апсолутно не одговара истини нити одговара изведеним доказима. Несумњиво је утврђено да ја са својим колегама [REDACTED] нисам превезао нити пребацио покојну браћу Битићи него је то учинио униформисани припадник МУП у белом полицијском ципу марке „Пајеро”. Напомињем још једном да је наш службени задатак био да дамо пратњу возилу које транспортује лица што смо ми и урадили. Бели полицијски цип „Пајеро” са браћом Битићи је ишао испред, док ја и моје колеге у службеном возилу марке „Голф” иза. Оног момента када је бели полицијски „Пајеро” ушао у круг МУП објекта у Петровом Селу наш службени задатак се завршио. Тужилац даље наводи да сам их, напомињем још једном, да смо их сместили и затворили у једну просторију. Господине председавајући, ја и колеге [REDACTED] никога нисмо затворили нити смо могли било кога да затворимо. Наш службени задатак је био само да дамо пратњу возилу које транспортује лица из објекта једног државног органа до објекта другог државног органа, у овом конкретном случају из објекта Министарства правде у Прокупљу до МУП објекта у Петровом Селу.

Мени заиста није јасно на који начин сам ја могао нечовечно да поступам према браћи Битићи и на који начин сам могао да изазовем страх високог

интензитета код браће Битићи када је мој контакт, ако можемо то да назовемо контактом са браћом Битићи био пар минута у Прокупљу када сам им се обратио на албанском језику рекавши им да нема потребе да се плаше, да највероватније иду на депортацију, а све је указивало да иду на депортацију. Да ли се ова моја радња сматра као нечовечно поступање и стварање страха? Овај поступак је непобитно утврдио да браћи Битићи од Окружног затвора Прокупље до Петровог Села није фалила длака са главе. Значи да док смо ми били задужени за безбедност браће Битићи ниједно њихово право није било нарушено. Возач „Пајера“ је браћу Битићи предао Поповићу, а не неким непознатим припадницима МУП. Том предајом је наш задатак окончан, а мој однос са браћом Битићи од тог тренутка више не постоји. Па чак ни тужилац не наводи које су то моје конкретне радње након предаје браће Битићи нити тужилац наводи моју радњу мучења или било шта друго до предаје у Петровом Селу. Господине председавајући и чланови већа, не могу а да не поменем, ко је Милош Стојановић у односу на високе официре МУП [REDACTED] а, [REDACTED]. У оптужници испада да сам ја већи официр, на већој функцији од горе поменутих. Заиста се питам у чему се састоји моја кривица? Шта сам ја учинио више или мање од мојих колега [REDACTED], где сам ја погрешио, а они не? Каква је разлика ако смо сва тројица упућена на исти задатак, примили наређење од истог непосредног старешине, заједно отишли и заједно се вратили? Да ли сам ја овде можда жртвено јагње? Друго, нисам ја могао да одредим Поповићу где да смести лица нити сам имао право на то. То је ствар његове одлуке. Једини разлог због чега сам ја упућен на извршење овог задатка је службено возило које је било на мом задужењу. На подручју Прокупља живи још неколицина припадника нашег тима и било ко од њих је могао бити ангажован, али за моју несрећу а њихову срећу, службено возило се налазило код мене и то је једини разлог због којег сам ја упућен на извршење службеног задатка. Не бих да дужим даље. У потпуности остајем са одбраном свог браниоца Боже Прелевића. Толико од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем, можете да седнете.

Окривљени Стојановић Милош у својој завршној речи изјављује да је у свему сагласан са речима свога браниоца. Сматра да током поступка ни једним доказом није утврђена његова кривица, то јест није доказано да је извршио кривично дело које му је стављено на терет, па у том смислу предлаже да се у односу на њега донесе ослобађајућа пресуда, а све онако како је констатовано аудио техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још има неко нешто да каже за крај? Не.

Како се више нико не јавља за реч, то суд објављује да је главни претрес завршен.

Пресуда ће бити објављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад морамо да имамо у виду чињеницу да долазе једни празници, други празници, да ћемо користити годишње одморе и тако значи биће 09.05.2012. године у 12:00 часова.

Пресуда ће бити ОБЈАВЉЕНА

**дана 09.05.2012. године у 12:00 часова,
судница број 4.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је иста ова судница.

Довршено у 14:25.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА